

.....
För Josefine Jinder är vardagen något exotiskt. Hon har inte haft ett "vanligt liv", men nu finns det ett skäl att lägga sig på kvällen och kliva upp på morgonen. Hon tog en paus från musiken och offentligheten, blev mamma och är inte längre lika "upp och ner och hit och dit och överallt". Little Jinder är tillbaka – på en annan plats. TEXT MARIA HAGSTRÖM FOTO ANNELI HILDONEN
.....

Meningen med Jinder

OM LITTLE JINDER

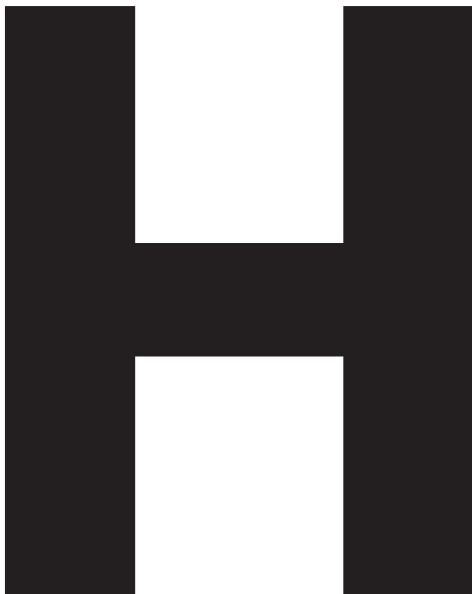
Namn: Josefine Jinder.

Född: 20 februari 1988.

Bor: i Årsta.

Tidigare album: *Break Up* (2013), *Little Jinder* (2014), *Allting suger* (2016), *Hej då* (2018), *Little Jinder's Unreleased Romance* (mixtape) (2020). Men hon debuterade redan 2008 med en EP.

Aktuell: Albumet *Salta diamanter* släpps 17 juni och spelning på Lollapalooza 2 juli.

ON BUDADE HEM en "space age soffa från 70-talet", letade länge efter kuddar som matchade, skaffade en sjögrästapet, hängde upp skira gardiner som skydd mot insyn genom de vida fönstren där det står en kaktus så stor att hon trodde att den var ett skämt. Det enda som saknas nu är ett tygstycke för den öppna garderoben i hallen.

Sedan har hon fått det som hon vill ha det i sitt och sonens nya hem i Årsta, där hæggen just blommar.

– Jag tycker om att det är lite småstadsatmosfär här. Jag har börjat gilla Årsta, så det är inte längre en kompromiss att bo här som det var från början. Då flyttade jag hit för att mitt ex bodde här. När vi separerade ville jag bo nära, säger Josefine Jinder, som är mer känd som Little Jinder, ett artistnamn som "bara blev så".

På den tiden bodde hon i Liverpool, studerade ljudteknik och gick i en klass med "tio norska män i 27-årsåldern". Själv var hon 18 år och den enda tjejen i klassen –

helt enkelt Little Jinder för de andra.

– Jag började göra musik och sparade det som Little Jinder för att det var det jag kallades. Det bara hängde med.

Sedan dess har det gått ett och ett halvt decennium.

Det som till en början handlade om att prova sig fram med elektronisk musik och att bygga världar utan sång, blev så småningom till skivor, spelningar, musikpriser, rubriker och epitetet "Sveriges enda rockstjärna".

Det har varit textrader om klockor i Vita bergen, sommarnätter på stan, dricka-röka-glömma, vara superdupermega kär och aldrig aldrig mera bli kär. Men 2018 tog hon avsked från den ungdomsromantiska Little Jinder med albumet *Hej då*. Hon ville sätta punkt för låtar om att vara på klubb och uppe sent och ta sig bort från känslan av att allt var piss och inget kändes nytt – varför skulle hon skriva en till låt, vem bryr sig? Hon pushades att förändra saker.

Inför kommande album har hon genomgått ännu en förändringsprocess. Albumet heter *Salta diamanter*, en titel som också "bara blev så". Nästan i alla fall.

– Det är en gammal Lolita Pop-låt från början. Jag tyckte att det var en fin titel och mappen där jag sparade musiken hette så. Det var väl också en sån grej som bara hängde med. Salta diamanter är en metafor för tårar och skivan har ett ganska vemodigt anslag, så det blev ett fint samlingsnamn till hur den låter och känns.

Hur tycker du att den låter och känns?

– Det är mer organiskt än tidigare. Det har ett helt annat sound som känns mer äkta, dokumentärt, lite mindre artificiellt. Den är inspelad med musiker, tidigare har

jag producerat själv och programmerat syntar, trummaskiner och grejer.

Nu är det egentligen bara vid skrivbordet i ett hörn i det ljusrosa sovrummet som hon jobbar själv. Där skriver hon låtarna, som att skriva dagbok. Det är så hon bearbetar livet.

Men den här gången stannade hon inte i sin egen hörna, hon ville göra annorlunda. Behövde göra annorlunda.

– Jag har tidigare suttit själv med alla beslut och kände att jag inte orkar vara så låst vid mig själv en gång till. Det är för tråkigt och jobbigt. Jag kände att det här måste komma till på ett annat sätt för att det ska vara kul att göra musik igen.

Varför gjorde du allt själv förut?

– Jag kände inte till så många kvinnliga producenter då, det blev på nåt sätt viktigt för mig. Jag tror att det mest handlade om att jag kände att jag hade mycket att bevisa för mig själv och omvärlden, att jag kunde göra det. Men det har jag verkligen släppt nu. Jag är trygg i mitt musikskapande på ett annat sätt. Det är det enda som är bra med att bli äldre – man blir lite mer självsäker. ▶▶▶

Jag är trygg i mitt musikskapande på ett annat sätt. Det är det enda som är bra med att bli äldre – man blir lite mer självsäker.

Jag pratar om att jag mår så bra nu, men skivan är ju jättedeppig. Jag använder musiken för att hantera det som är jobbigt.

ETT PAR ÅR äldre och en hel del har hänt.

En flytt till Paris för att skriva en autofiktiv bok och några veckor senare en flytt tillbaka hem för att hon hade blivit kär. Sedan dess har hon blivit mamma, fått en ny roll i livet, separerat och lämnat delar av sin tidigare livsstil bakom sig. I låten "Någon annan" sjunger hon om önskan att bli gillad och att se bortom "tequilatiteln" och sånt hon råkat säga:

Läs inga tidningar, du måste stänga av radion/Jag ser annorlunda ut nu, jag är nån annan/Kan inte gömma alla spår, av fimpar och trassligt hår/Men jag ska inte tillbaka dit, jag är nån annan nu.

– Den handlar om en rädsla för att nya personer jag träffar ska ha en förutfattad mening om hur jag är. Den låten skrev jag när jag dejtade en kille och jag var så oerhört stressad över att han skulle lyssna på gamla intervjuer och kunde ta reda på massa saker om mig, det finns så mycket han kunde bilda sig en uppfattning om som jag inte hade nån kontroll över. Jag kunde inte slappna av och jag ville ha en chans att bara få vara genuin i mig själv.

Är du någon annan nu?

– Jag kan känna att det har hänt mycket med mig. Jag tog ett break från musik och offentlighet generellt. Jag har haft två år då jag gått in i mig själv och tänkt på vad jag vill och hur jag känner inför saker. Det är första gången jag har stannat upp i mitt liv. Innan var det som att livet bara pågick ganska intensivt. Jag var så himla upp och ner och hit och dit och överallt. Det var väldigt oroligt. Jag är på en harmonisk plats nu, har en mycket tryggare grund.

Längst upp i bokhyllan står priser som hon har fått. En Grammis, en P3 Guld-statyett och Guld och Platina för många miljoner

Det är utvecklande att vara mamma, jag är med om nya saker och ställs inför nya problem som får mig att tänka på ett annat sätt. Jag kan inte fatta grejer jag haft ångest över tidigare.

OM NORMER

Jag har trott att jag inte bryr mig om normer, men sen när jag bryter mot en norm så känns det som att jag gör fel, även om jag vet i mig själv att jag gjort rätt. Normen är så stark. Varför har vi så tydliga bilder av hur saker och ting ska vara? Som mamma, pappa, barn och bo ihop.

streams i Sverige. På andra hyllplan finns bland annat böcker av Bodil Malmsten och om Lena Nyman. Två förebilder – "karismatiska människor med mycket begåvning, som gjort sin grej". Just nu läser hon en Bob Dylan-memoar.

På en av hyllorna står ett inramat foto på sonen Gio i pepparkakskläder, från den första julen 2020.

– Jag tycker att det är helt otroligt att känna sig behövd. Jag måste göra middag, det finns ett syfte med allt. Förr fanns inget riktigt syfte: "varför ska jag gå upp, varför ska jag gå och lägga mig? För vems skull?" Nu går det inte ens att ifrågasätta – jag bara gör.

Josefine Jinder tycker att vardagen är något exotiskt, förut hade hon inget "vanligt liv". Det mesta handlade om att göra musik, spela och festa. Nu har hon rutiner, vilket har gjort mycket för henne på ett känslomässigt plan – hon mår bättre.

– Det finns nåt vilsamt i att gå och lägga sig på kvällen och gå upp på morgonen. Det finns ändå nåt i det "vanliga lilla livet".

Hon berättar att hon alltid haft något slags sorgset anslag i sig själv. Kanske är det nedärvt, hon vet inte. Ledsenhet är en sinnesstämning hon har nära till. Det kommer och går, har blivit en del av den hon är. Men tidigare föll hon på ett sätt som hon inte tillåter sig att göra i dag. Visst kan hon vara nere nu, men det blir inte lika existentiellt, för det finns en poäng med allt.

– Då var det: "jag är störd, låt mig vara!" Nu är det: "jag är störd, jag måste skärpa mig!"

Hon tycker att hennes liv fått en mening hon inte känt förut.

– Det har gjort att jag tar andra beslut, jag har fått perspektiv på saker. Det är utvecklande att vara mamma, jag är med om nya

saker och ställs inför nya problem som får mig att tänka på ett annat sätt. Jag kan inte fatta grejer jag haft ångest över tidigare.

Vad kunde det vara?

– Ängslighet generellt. Men nu finns det inte tid och plats för att ta in vad resten av världen ska tycka och tänka hela tiden. Jag är så inne i att vara med min son eller göra mitt jobb. Det sämsta med mig försvann. Jag är ju inte en annan person, men allt är på ett annat sätt.

Märks det i din musik tycker du?

– Nej, svarar hon och skrattar.

– Jag pratar om att jag mår så bra nu, men skivan är ju jättedeppig. Jag använder musiken för att hantera det som är jobbigt. Det är ju inte som att livet nu bara är "what a ride!"

Albumet handlar mycket om kärlek och uppbrott. Det har bara gått några månader sedan beslutet att separera från sonens pappa.

– Jag tycker fortfarande att det känns som ett misslyckande.

Men hon är övertygad om att det var det bästa för sitt barn. Relationen till ex-sambon är bättre nu. De har inga konflikter och har hittat tillbaka till den vänskap de hade i några år innan de blev ett par.

– Vi umgås och bor nära varandra, så det går knappt en dag utan att jag träffar Gio. Men det var skitjobbigt i början: skulle jag inte vara med mitt barn hela tiden?

HON HAR FIXAT citronvatten och satt sig på en av de gula designstolarna som nästan "ruinerade" henne. När hon köpte dem via Marketplace kunde hon inte erkänna att hon inte fattat att det var 4 000 spänn styck de kostade i stället för 4 000 totalt för fyra stolar. Det var bara att swisha säljaren där i dörröppningen. ▶▶▶

OM STOCKHOLM

Jag älskar Stockholm. Det är romantiskt, så jävla fint. Perfekt storlek, litet och greppbart. Det känns tryggt jämfört med riktiga storstäder. Det är väl också för att jag är uppvuxen här, jag kan navigera utifrån känslor och behov. I en storstad finns 40 bra restauranger, här finns det tre – skönt.

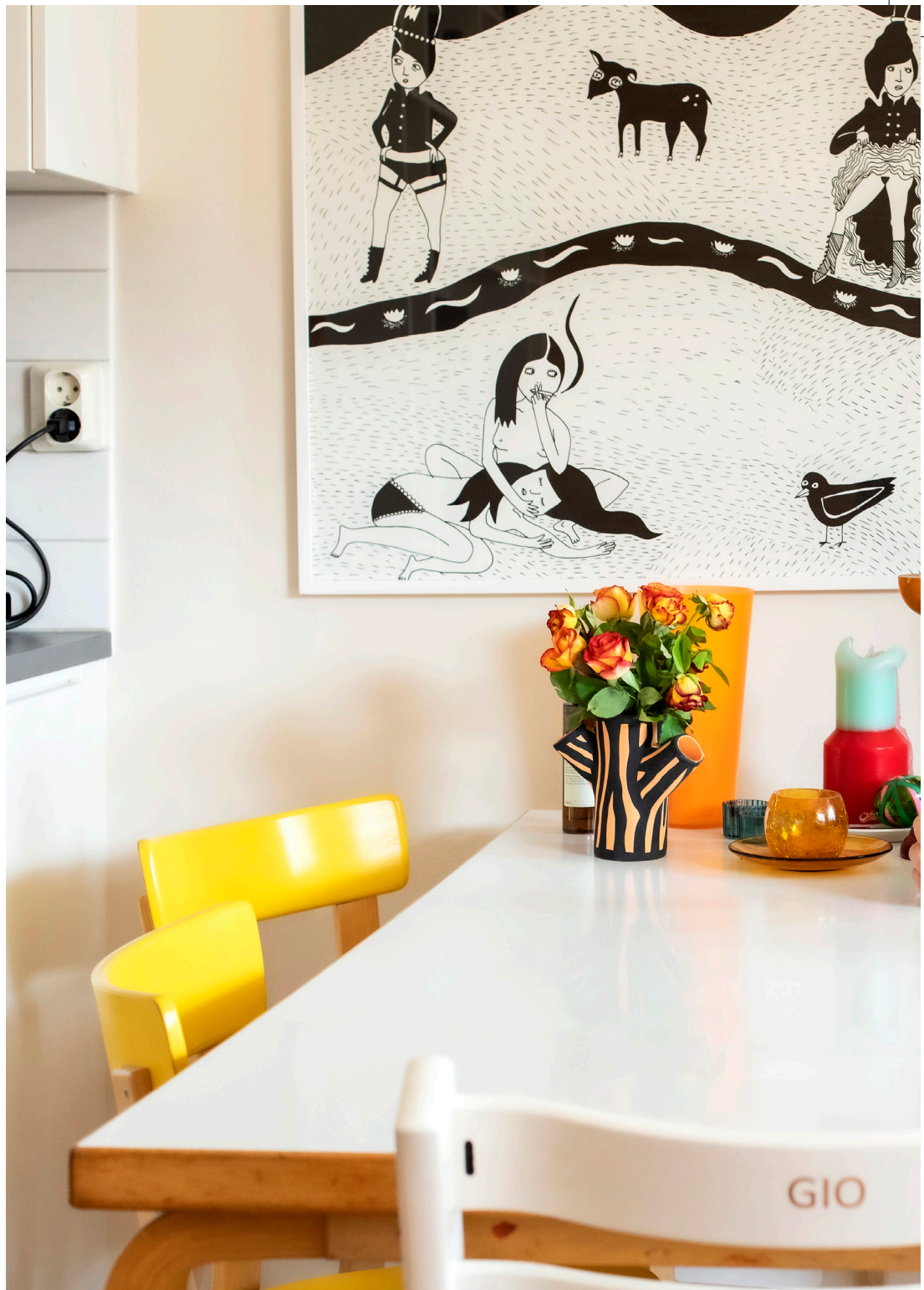
Men det är snyggt med gula stolar. Färgstarkt, som hon själv beskrivs av henne PR – ”en av våra färgstarkaste popartister”. Även bokstavligt. Hennes hår har varit gult, grönt, rosa, blått. Rött var det som fanns kvar, så det ville hon testa den här gången.

– Jag tycker att det är kul. Det är så lätt att ändra håret och det gör så mycket. När man väl börjar är det svårt att sluta. Jag började färga håret när jag var tolv år, jag har inte haft min egen färg sen dess.

Då bodde hon på Östermalm, och delvis hos sin pappa på Södermalm. De första uppväxtåren var däremot i Skarpnäck, innan de flyttade till innerstaden när hon var nio år. Det var en stor omställning, framförallt i skolan.

– Jag gick i Gärdesskolan. Det var som att börja skolan med små vuxna personer. I Skarpnäck spelade vi basket, hade hängselbyxor och var barn. Så kom jag till Östermalm och de hade typ dräkt och pärlörhängen. Varför är det små tanter i den här klassen? Och de lekte knappt. Det var en helt annan vibe och jag blev rebellen. Det fanns en kickers på skolan

Varför är det små tanter i den här klassen? Och de lekte knappt. Det var en helt annan vibe och jag blev rebellen.

och vi blev kompisar. Annars hade jag inte många kompisar. Jag kom aldrig in i den skolan och de sammanhangen, det var inte min bag.

Hon gick högstadiet ut och sedan hoppade hon av gymnasiet efter ett år. Delvis berodde det på att hon inte hade trivts i skolan.

– Om man länge känt att det inte är kul att gå till skolan är det svårt att hitta någon ny ånga. Jag hade mina kompisar utanför, jag ville hålla på med musik och hitta en identitet i det. Jag hade svårt att motivera skolan. Jag försökte inte ens och började

skolka direkt.

Det var under den tiden hon började spela och skapa musik. Eller egentligen var det tidigare, med en elbas, i alla fall enligt hennes mamma folkmusikern Åsa Jinder. Josefine Jinder börjar skratta när det kommer på tal.

– Ja, min mamma älskar att prata om det. ”På julen när hon var tolv år gammal fick hon en elbas och så satt hon där och spelade”, säger hon med tillgjord mammaröst.

– Men visst, fram med basen. Jag undrar verkligen varför det blev en bas, det är ju en tråkig roll att ha i ett band, tänker jag. Men

Jag var också så otroligt transparent med saker förut. Det har jag inte lust med längre, jag sätter andra gränser.

– Läskigt. Jag är inte jättepeppad på att bli bedömd igen. Men en annan del av mig tycker att det är så skönt att vara igång. Glad och lättad. Jag var så himla rädd att jag inte skulle hitta tillbaka. Vad skulle jag annars göra? Ingenting.

Hon tycker att det är bra att hon är nervös, för hon var så blasé vid förra skivsläppet och brydde sig inte så mycket. Hon är glad att det känns någonting igen. Men att bli bedömd är något som tidigare har varit utmattande, utan att hon riktigt förstod eller ville se det då.

– Man blir även så otroligt självcentrerad, och inte på ett bra sätt. Det man hela tiden tänker på är sig själv. Jag var också så otroligt transparent med saker förut. Det har jag inte lust med längre, jag sätter andra gränser. Jag reflekterade aldrig i vad jag gav bort.

För några år sedan upplevde hon det också som att hon stack folk i ögonen när hon öppnade munnen.

I programmet "Så mycket bättre" 2016 döpte Tommy Nilsson skämtsamt om henne till Little Jidder. Men hon tycker att det är ett annat samhällsklimat nu än när hon slog igenom, att tjejer inte blir drabbade av hat på riktigt samma sätt. Kanske på grund av Me Too-rörelsen, att det är mindre extremt och mer vardag att vara feminist. Och att det inte är lika unikt att vara en tjej som uttrycker sig.

– Folk vill gärna säga att jag har varit så frispråkig, men jag försökte till en början bara ha kul. Roligare att säga vad man tycker än att inte göra det. Roligare att säga nåt roligt än att vara tråkig. Men sen går det till en gräns när det nästan blir en image. Att man förväntas ha en edge hela tiden. Kan man få softa lite? 🍷

det började så och ganska snart lärde jag mig göra musik i min dator. Hålla på med syntar och sånt.

Under hela uppväxten har hon många gånger varit med när hennes mamma var ute och spelade.

– Det var kul och lite pirrigt på nåt sätt. Jag tyckte att det var spännande, att alla satt och lyssnade på henne. Men jag tänkte inte att jag själv ville göra samma sak. Det kom senare. Jag var länge livrädd för att spela live. Det är först nu på senare tid som jag verkligen har börjat tycka om det.

I sommar, 2 juli, spelar Little Jinder på

Lollapalooza i Stockholm och efter sommaren åker hon på turné.

– Det känns så jävla kul. Min son kommer att vara med ibland. Det ser jag fram emot. Tourbaby. Jag längtar efter att han ska se mig spela. Jag kommer ihåg när Lykke Li spelade efter mig på Way Out West, tror jag det var. Hon hade med sin fyraåriga son, det var det gulligaste jag sett. Jag har kvar den där bilden av hur han tittade på henne. Han tyckte det var helt sjukt, alla människorna, vad gör mamma? Det syntes i ögonen. Det ska bli så fett att uppleva.

Hur känns det inför själva albumsläppet?